

Sygn. akt V CSK 48/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa M. I.

przeciwko Z. A.

o wydanie ruchomości, zwrot weksla i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 sierpnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 8 października 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącej na rzecz pozwanego 1200 (jeden tysiąc
dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca M. I. oparła na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona. Powołanie się na nią wymagało wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z konkretnie wskazanymi przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Takiej argumentacji nie przedstawiono.

Uzasadnienie wniosku sprowadza się do twierdzenia, że orzekające w sprawie Sądy rażąco naruszyły przepisy prawa materialnego oraz procesowego, bez wskazania, o jakie przepisy chodzi. Skarżąca podnosi, że Sądy oddaliły żądanie zwrotu wpłaconej kaucji oraz wystawionego weksla z uwagi na nieprzeprowadzenie przez strony stosownych rozliczeń, chociaż pomiędzy stronami istniał spór co do tych rozliczeń, który powinien być rozstrzygnięty w procesie. Jednocześnie jednak skarżąca nie przytoczyła żadnego przepisu regulującego

postępowanie odwoławcze, który naruszyć miał, i to w sposób rażący, Sąd drugiej instancji przy rozpoznawaniu apelacji. Przytoczone w podstawie kasacyjnej przepisy odnoszą się do postępowania przed sądem pierwszej instancji, zaś skarga kasacyjna nie służy korygowaniu ewentualnych uchybień procesowych przed tym sądem. Nie zmienia oceny o braku przymiotu oczywistej zasadności skargi odwołanie się do przepisów Konstytucji.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania uwzględniana z urzędu, nie stwierdzono też innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.